

JOGI ÁLLÁSFOGLALÁS

A „MAGYARORSZÁG ALAPTÖRVÉNYE” NEVŰ DOKUMENTUM KÖZJOGI ÉRVÉNYTELENSÉGE ÉS ANNAK KÖVETKEZMÉNYEI TÁRGYÁBAN

Ebben a jogi állásfoglalásban először bizonyítjuk a „Magyarország Alaptörvénye” nevű dokumentum (a továbbiakban Alaptörvény) közjogi érvénytelenségét, majd a jogelvek alapján ebből a jogi tényből levezetve bemutatjuk ennek következményeit. Az Alkotmány néven történő hivatkozás a továbbiakban a Magyar Köztársaság Alkotmányát jelenti. Az „a Magyar Államban” kifejezés azt jelenti, hogy „a Magyar Állam területén, annak állampolgárai felett”.

I. AZ ALAPTÖRVÉNY ÉRVÉNYTELENSÉGÉNEK BIZONYÍTÁSA

Az Alaptörvény számos okból érvénytelen, amelyek közül bármelyik önállóan is elegendő az érvénytelenség megállapításához, de az Alaptörvény esetében valamennyi ok egyszerre fennáll.

Ezek az okok:

- a legitimitás hiánya (legitimitás = a hatalomgyakorlásra szóló törvényes felhatalmazás)
- a legalitás hiánya (legalitás = a tételes jogszabályoknak való megfelelés)
 - nemzetközi jogba ütközés
 - közjogi érvénytelenség
 - alkotmányellenes tartalom

Mielőtt az okokat részleteznénk, az Alaptörvény érvénytelensége az alábbi jogszabályi rendelkezések vizsgálatával már ránézésre is mindenki számára nyilvánvaló.

Miért érvénytelen az Alaptörvény alkotmánynak?

Magyarország Alaptörvénye - ZÁRÓ ÉS VEGYES RENDELKEZÉSEK

Ezt az Alaptörvényt az Országgyűlés az 1949. évi XX. törvény 19. § (3) bekezdés a) pontja és 24. § (3) bekezdése alapján fogadja el.

A Magyar Köztársaság Alkotmánya (1949. évi XX. törvény)

19. § (3) E jogkörében az Országgyűlés

a) megalkotja a Magyar Köztársaság Alkotmányát:

24. § (3) Az Alkotmány megváltoztatásához, valamint az Alkotmányban meghatározott egyes döntések meghozatalához az országgyűlési képviselők kétharmadának a szavazata szükséges.

(A 19. § (3) a) és a 24. § (3) közötti „ÉS” kapcsolat miatt a 24. § (3) eleve lényegtelen, csak a teljesség kedvéért idéztük.)

Az országgyűlésnek kizárólag a „Magyar Köztársaság Alkotmánya” megalkotásához volt joga, csak ehhez, és csak ilyen névvel, **ezért az Alaptörvény alkotmánynak ÉRVÉNYTELEN!**

Miért érvénytelen az Alaptörvény alaptörvénynek is?

A Magyar Köztársaság Alkotmánya (1949. évi XX. törvény)

77. § (1) Az Alkotmány a Magyar Köztársaság alaptörvénye.

Mivel az Alaptörvény alkotmánynak érvénytelen, ezért nem léphet a hatályos Alkotmány helyébe (nem helyezheti hatályon kívül), így **a Magyar Köztársaság Alkotmánya hatályban maradt!**

A fenti 77.§ (1) szerint a Magyar Köztársaság Alkotmánya egyben a Magyar Köztársaság Alaptörvénye is. Két Alaptörvény nem lehet hatályban, ezért **az Alaptörvény alaptörvénynek is érvénytelen.**

1. A legitimitás hiánya:

Legitimitás: a hatalomgyakorlásra szóló törvényes felhatalmazás.

1.1. Az Alaptörvény elfogadása és tartalma a nemzetközi jogba ütközik, mert sérti a népszuverenitás elvét

A szuverén szó jelentése: jogilag és cselekvőképességében nem korlátozott, független, korlátlan hatalmú. A népszuverenitás (néphatalom, népfelség) az adott területen élő, az államot létrehozó/alkotó valamennyi ember emberi jogának összességéből jön létre. Egy nép önrendelkezéshez való joga az egyéni szabadság közösségi formája. Az ENSZ Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya legelső rendelkezése tartalmazza a népszuverenitás elvét. Az országgyűlési képviselők megsértették a magyar nép önrendelkezéshez való jogát, amikor az alkotmányozásra szóló felhatalmazás hiányában (a 2010-es országgyűlési választások szavazóívén csak az szerepelt kérdésként, hogy melyik politikai erő kormányozzon), széles körű előzetes társadalmi egyeztetés és népszavazás nélkül úgy határoztak, hogy felszámolják a Magyar Köztársaság nevű államot, és az Alaptörvénnyel, valamint az Alaptörvényhez kapcsolódó sarkalatos törvényekkel létrehoznak egy új politikai berendezkedést. Alkotmányozni azonban a nemzetközi jog értelmében csak a szuverénnek van joga, a szuverén pedig e tekintetben maga a nép.

A Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya

I. RÉSZ, 1. cikk:

- 1. Minden népnek joga van az önrendelkezésre. E jog értelmében a népek szabadon határozzák meg politikai rendszerüket és szabadon biztosítják gazdasági, társadalmi és kulturális fejlődésüket.*

A népszuverenitás elvét a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény alábbi rendelkezése tartalmazza:

1949. évi XX. törvény, A Magyar Köztársaság Alkotmánya (1989.10.23. óta hatályos szöveg)

I. fejezet, Általános rendelkezések

- 2. § (2) A Magyar Köztársaságban minden hatalom a népé, amely a népszuverenitást választott képviselői útján, valamint közvetlenül gyakorolja.*

A népszuverenitás elsősorban a nép - államalapításra is kiterjedő - alkotmányozó hatalmában testesül meg, hiszen az alkotmányozó hatalom a legfőbb hatalom, a „hatalmak hatalma”, originális és korlátlan hatalom. Nem alkotmányjogilag konstituált, mert megelőzi az alkotmányt, hanem konstituáló hatalom, mivel magát az alkotmányt hozza létre. Az alkotmány által létrehozott, konstituált hatalmak ezzel szemben a hatalommegosztás elve miatt nem korlátlanok, a képviselők, a Kormány, a bírák joga a hatalomgyakorlásra mind a szuverén által konstituált, származékos jog. (Lásd: Chronowski Nóra – Drinóczi Tímea – Zeller Judit: Túl az alkotmányon. In: Közjogi Szemle, 2010/4. 1-12. o.)¹ E hatalmi ágaknak a létrehozott államhatalom egy részének a gyakorlása a feladatuk, és e származékos jogok csak az adott alkotmány keretein belül érvényesülhetnek. A konstituáló hatalom gyakorlásával a nép határozhatja meg, hogy milyen állam- és kormányformát kíván létrehozni (monarchiát, köztársaságot vagy valami teljesen új formációt, prezidenciális, félprezidenciális vagy kollegiális kormányformát, parlamentarizmust, alkotmányos monarchiát, szocialista kormányzati rendszert vagy valami eddig nem létező, teljesen új rendszert), valamint azt is, hogy hogyan kívánja gyakorolni a hatalmat (milyen arányú legyen a képviseleti és a közvetlen hatalomgyakorlás, kötött mandátumúak, elszámoltathatóak és visszahívhatóak legyenek-e a képviselők stb).

1.2. A Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény ideiglenes alkotmányi mivoltának oka, és az ideiglenes alkotmány érvényessége

A Magyar Népköztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvényben 1989.10.22-ig az állt, hogy a népszuverenitásból eredő összes jogot az Országgyűlés gyakorolja, és nem azt tartalmazta, hogy „minden hatalom a népé”, hanem azt, hogy „minden hatalom a dolgozó népé”. Mivel az 1989-ben üléselő Országgyűlés tisztában volt azzal, hogy – annak ellenére, hogy a népköztársasági alkotmányban még az szerepelt, hogy a népszuverenitásból eredő összes jogot az Országgyűlés gyakorolja – a népszuverenitás elve és a nemzetközi jog alapján nincs alkotmányozó, csak alkotmánymódosító hatalma, ezért 1989-ben egy kétlépcsős alkotmányozási folyamat indulhatott csak el.

1949. évi XX. törvény, A Magyar Népköztársaság Alkotmánya (1989.10.22-ig hatályos szöveg)

19. § (1) A Magyar Népköztársaság legfelsőbb államhatalmi és népképviselői szerve az Országgyűlés.

(2) Az Országgyűlés gyakorolja a népszuverenitásból eredő összes jogot, biztosítja a társadalom alkotmányos rendjét, meghatározza a kormányzás szervezetét, irányát és feltételeit.

1. lépcső:

A Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya II. része 2. cikkének megfelelően – miszerint az államok gondoskodnak olyan törvényhozási vagy egyéb intézkedések meghozataláról, amelyek az Egyezségokmányban elismert jogok érvényesüléséhez szükségesek, amennyiben ilyenek még nem volnának hatályban - az 1949. évi XX. törvénybe az 1989-es módosításakor az országgyűlési képviselők belefoglalták azt, hogy „minden hatalom a népé”, valamint azt, hogy a népszuverenitást a nép közvetlenül is gyakorolhatja. Ennek a jogi aktusnak a jelentősége abban állt, hogy az Országgyűlés ezzel átadta a hatalmat a népnek, azaz az Országgyűlés feletti döntés jogát is, a közvetett és a közvetlen hatalomgyakorlás egyenrangú voltának deklarálása pedig arra szolgált, hogy az átmenet idején a hatalmat a nép és az Országgyűlés még közösen gyakorolják. Tekintettel arra, hogy az alkotmányozó hatalom az originális, konstituáló hatalom, amelyet csak a szuverén tud gyakorolni, az akkori Országgyűlés, addig is, amíg sor kerül az új alkotmány széles körű társadalmi egyeztetést követő megalkotására és népszavazással történő elfogadására, a módosított alkotmányt a Magyar Köztársaság ideiglenes alkotmányává nyilvánította. Az ideiglenes alkotmány addig tölti be az alkotmány funkcióját, amíg a nép a népszuverenitás közvetlen gyakorlása útján megalkotja és elfogadja a magyar nép végleges alkotmányát. Az, hogy a később létrehozandó, végleges alkotmány megalkotása csak széles körű társadalmi egyeztetést követően és csak a nép közvetlen hatalomgyakorlása mellett fogadható el, logikai úton is egyszerűen levezethető, hiszen a „minden hatalom a népé” kijelentés csak akkor igaz, ha a legfőbb hatalom, vagyis az alkotmányozó hatalom gyakorlására a nép közvetlen hatalomgyakorlása útján kerül sor. Ennek megfelelően a népszavazásról és a népi kezdeményezésről szóló 1989. évi XVII. törvény 7. §-a kifejezetten előírta, hogy az új alkotmány elfogadásáról népszavazás útján kell döntenet. Az ideiglenes alkotmány 19.§ (3) bekezdésében és 24. § (3) bekezdésében pedig ezért szerepel az, hogy az országgyűlési képviselők felhatalmazása csak a Magyar Köztársaság Alkotmányának megalkotására, valamint „az Alkotmány” (amely kifejezés nagy kezdőbetűvel az ideiglenes alkotmányt, vagyis az 1949. évi XX. törvényt jelöli a normaszövegben) megváltoztatására, azaz módosítására terjed ki, és nem arra, hogy társadalmi egyeztetés, népszavazás és jogszabályi felhatalmazás nélkül megszüntessék a Magyar Köztársaságot, és egy új államot hozzanak létre egy – alkotmánynak még csak nem is nevezett - jogszabállyal.

A Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya

II. RÉSZ, 2. cikk:

2. Az Egyezségokmányban részes államok kötelezik magukat arra, hogy alkotmányos eljárásukkal és az Egyezségokmány rendelkezéseivel összhangban gondoskodnak olyan törvényhozási vagy egyéb intézkedések meghozataláról, amelyek az Egyezségokmányban elismert jogok érvényesüléséhez szükségesek, amennyiben ilyenek még nem volnának hatályban.

1949. évi XX. törvény, A Magyar Köztársaság Alkotmánya (1989.10.23. óta hatályos szöveg)

Preambulum

A többpártrendszer, a parlamenti demokráciát és a szociális piacgazdaságot megvalósító jogállamba való békés politikai átmenet elősegítése érdekében az Országgyűlés - hazánk új Alkotmányának elfogadásáig - Magyarország Alkotmányának szövegét a következők szerint állapítja meg:

I. fejezet, Általános rendelkezések

2. § (2) A Magyar Köztársaságban minden hatalom a népé, amely a népszuverenitást választott képviselői útján, valamint közvetlenül gyakorolja.

II. fejezet, Az Országgyűlés

19. § (3) E jogkörében az Országgyűlés
a) megalkotja a Magyar Köztársaság Alkotmányát

24. § (3) Az Alkotmány megváltoztatásához, valamint az Alkotmányban meghatározott egyes döntések meghozatalához az országgyűlési képviselők kétharmadának a szavazata szükséges.

1989. évi XVII. törvény a népszavazásról és a népi kezdeményezésről

7. § Az alkotmány elfogadásáról (megerősítéséről) népszavazás útján kell dönten. ²

2. lépcső:

A második lépcsőre, vagyis arra, hogy a nép a népszuverenitás közvetlen gyakorlása útján megalkossa és elfogadja az ország végleges alkotmányát, eddig még nem került sor.

A felvilágosodás korában az ún. szerződéselméletekben jutott kifejezésre az az alapelv, hogy egy államhatalom csak az állampolgárok akaratlagos megállapodása, társadalmi szerződése révén tekinthető legitimnek. A korai szerződéselméletek ezt a megállapodást az alávetettek és vezetőik közti, a hatalom korlátait kijelölő szerződésként definiálták, míg a klasszikus szerződéselméletekben az alkotmányok olyan megállapodások, amelyekben a közösség egyenrangú tagjai egymással kötnek szerződést a politikai hatalom gyakorlása tárgyában. Ez eddig még nem történt meg.

Nézzük meg az Alkotmány szövegét!

A „választott képviselői útján” azt jelenti, hogy a nép gyakorolja a hatalmat, nem a képviselő! A képviselő csak eszköz, akinek csak annyi joga van, amit a megbízójával kötött szerződés (jelen esetben Alkotmány) kifejezetten megenged, amire a képviselőt kifejezetten felhatalmazza.

Ennek megfelelően a képviselők (országgyűlés) jogkörei az Alkotmányban fel vannak sorolva (19. § (3)). **Új alkotmány vagy azt helyettesítő új alaptörvény megalkotása és elfogadása nincs felsorolva, vagyis ezzel a joggal az országgyűlés nem rendelkezik!**

A 19. § (3) a) pont a Magyar Köztársaság Alkotmányának megalkotására, egyszeri jogi aktusként ad felhatalmazást, mivel megalkotni valamit csak egyszer lehet (lásd A MAGYAR NYELV ÉRTELMEZŐ SZÓTÁRA - mek.oszk.hu/adatbazis/magyar-nyelv-ertelmezo-szotara).

Az országgyűlés még alkotmánymódosításra sem kapott kifejezett felhatalmazást, mert az alkotmánymódosítás sincs felsorolva az országgyűlés jogköreit felsoroló 19. § (3) alatt, csupán a 24. § (3) megengedi ezt a jogi aktust (törvényalkotás útján), de mivel a hatalom tulajdonosa a nép, a képviselő csak a hatalomgyakorlás eszköze, ezért az országgyűlés alkotmánymódosítással sem a saját, sem más szerv (pl. Alkotmánybíróság) jogait nem bővítheti, azaz a hatalom tulajdonosa (a nép) a hatalomgyakorlásához fűződő jogait nem szűkítheti, különösen nem veheti el a nép alkotmányozó hatalmát, és nem korlátozhatja a közvetlen hatalomgyakorlásában.

1.3. Az Alaptörvény alkotmányellenes, mert nem tartalmazza a népszuverenitás elvét, és a közvetlen hatalomgyakorlás lehetőségét is jelentősen korlátozza

Mivel az Alaptörvény, az elfogadásának érvénytelensége miatt, tartalmától függetlenül eleve érvénytelen joghatás kiváltására nem alkalmas dokumentum, ezért a tartalmának vizsgálata csak azt a célt szolgálja, hogy megmutassuk: amennyiben az országgyűlésnek lett volna joga érvényesen elfogadni, és érvényesen fogadta volna el, akkor az Alaptörvény a tartalma miatt is érvénytelen lenne. A tartalom vizsgálata egyben bizonyítékot szolgáltat arra, hogy mi volt vele az országgyűlés (vagy inkább az országgyűlést háttérből irányítók) célja.

A Magyar Köztársaság Alkotmánya tartalmazza a népszuverenitás elvét, és az áll benne, hogy „minden hatalom a népé”, a népszuverenitás gyakorlásának közvetett és közvetlen módja pedig egymással egyenrangú módozatként szerepel benne. Az Alaptörvényben, ezzel szemben ez áll:

Magyarország Alaptörvénye, Alapvetés

B) cikk

(3) A közhatalom forrása a nép.

(4) A nép a hatalmát választott képviselői útján, kivételesen közvetlenül gyakorolja.

Magyarország Alaptörvénye, Az Állam,

Az Országgyűlés

1. cikk

(1) MAGYARORSZÁG legfőbb népképviselői szerve az Országgyűlés.

(2) Az Országgyűlés

a) megalkotja és módosítja Magyarország Alaptörvényét;

Országos népszavazás

8. cikk

(3) Nem lehet országos népszavazást tartani

a) az Alaptörvény módosítására irányuló kérdésről;

Az Alaptörvényben a nép csak a közhatalom forrása, a legfőképpen a nép alkotmányozó hatalmában testet öltő népszuverenitás elve pedig teljesen kimaradt az Alaptörvény szövegéből. A tulajdonos a tulajdonát visszaveheti, míg egy forrás a belőle fakadó dolog felett már nem rendelkezik az irányítás képességével. Az, hogy a „közhatalom forrása a nép”, azt jelenti, hogy az Alaptörvény által jogot szerző megkapja a hatalmat, és azután minden hatalom azé, aki azt gyakorolja.

Az Alaptörvény elfogadói tehát emellett korlátozták volna a nép közvetlen hatalomgyakorlását is, amely az Alaptörvény értelmében már csak kivételes esetekben lenne lehetséges.

Az Alaptörvény érvényessége esetén is csak egy képviselői diktatúra érvénytelen alapító okirata lenne.

Az Alaptörvény értelmében a képviselői hatalom korlátlan és önálló hatalom lenne, ebből azonban logikusan az következik, hogy a képviselőknél keresztül senki semmilyen hatalmat nem tudna gyakorolni. Az Alaptörvényben az az állítás, miszerint „a nép a hatalmát választott képviselői útján gyakorolja”, egyszerűen nem igaz. Az Alaptörvény rendelkezéseinek együttes értelmezéséből az következik, hogy a képviselők korlátlan és önálló hatalmat gyakorolhatnának, ha a nép megválasztja őket. Ha az Alaptörvény érvényes lenne, és ezen rendelkezései nem lennének abszurdak és törvénysértőek, akkor a nép az Alaptörvény értelmében örökre meg lenne fosztva az önrendelkezés lehetőségétől.

Ahogy azonban egy magánszemélyt sem lehet érvényesen megfosztani az önrendelkezési jogától, vagyis nem nyilvánítható rabszolgának, ugyanúgy országgyűlési képviselők sem tehetik ezt meg a csoportos önrendelkezés jogával bíró közösséggel. És ahogyan egy magánszemély sem mondhat le érvényesen az önrendelkezési jogáról, vagyis nem adhatja el magát rabszolgának, ugyanúgy még közakarattal sem lehet érvényesen

olyan alkotmányt vagy azt helyettesítő alaptörvényt létrehozni, amelyben a nép lemond az önrendelkezési jogáról. Az önrendelkezés ugyanis nem vonatkozhat olyan rendelkezésre, amellyel a nyilatkozó lemond az önrendelkezési jogáról, lévén ez önellentmondás lenne.

Azóta, hogy az ENSZ Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya deklarálta a népszuverenitás elvét, nem lehet érvényes az az alkotmány vagy azt helyettesítő alaptörvény, amelyben nem szerepel, hogy „minden hatalom a népé”, és amelyben az alkotmányozás tekintetében nem a közvetlen hatalomgyakorlás a követendő eljárás. Az ideiglenes alkotmány megfelelt a fenti kritériumoknak, az Alaptörvény nem.

1989-ben az Országgyűlés minden hatalmat átadott a népnek, amivel a korlátlan hatalom visszakerült jogos tulajdonosához. Ezek után az országgyűlési képviselők nem csorbíthatják a nép hatalmát, nem szabhatnak feltételeket arra, hogy a korlátlan hatalom tulajdonosa hogyan gyakorolja a hatalmat. Éppen ellenkezőleg, a nép az, amelynek a saját alkotmányában kell szabályozni, vagy annak létrehozását követően törvényt kell alkotnia a képviselőkről is, amelyben szabályozza azok mandátumát az utasíthatóság, a visszahívhatóság, az elszámoltathatóság és a mentelmi jog tekintetében.

Az Alaptörvény megalkotásával az Országgyűlés - a nemzetközi joggal és az Alkotmánnyal ellentétesen – kísérletet tett arra, hogy megfossza a magyar népet az alkotmányozó hatalmától, vagyis az önrendelkezési jogától. A nép hatalmát pusztán csak a képviselői szervek hatalmának forrásává degradálva, a képviselők törvénytelenül magukhoz ragadták az alkotmányozó hatalmat az országban, és a kétharmados többséggel elfogadott, a közéletet szinte teljesen lefedő törvények sokaságával egy, a kizárólagos hatalombirtoklásukat célzó, érvénytelen új jogi struktúrát alkottak. (Lásd: Eltemetett demokrácia. Interjú Vörös Imre volt alkotmánybíróval. In: Vasárnapi Hírek.)

Végső konklúzió:

Az Alaptörvény tehát a legitimitás hiánya miatt érvénytelen, joghatás kiváltására nem alkalmas dokumentum.

2. A legalitás hiánya:

Közjogi érvénytelenség: nem jön létre érvényesen az a jogszabály, amelyet nem a megalkotására felhatalmazott közhatalmi szerv, vagy a megalkotására felhatalmazott nem a számára megadott eljárási rendben alkot meg.

2.1 Az Alaptörvényt nem létező jogalapra hivatkozva fogadták el:

Az Alaptörvényt az Alkotmány 19. § (3) a) pontjára hivatkozva fogadták el (lásd 1. oldal), vagyis ezt a pontot nevezték meg az Alaptörvény elfogadása jogalapjának, de ez a pont kizárólag a Magyar Köztársaság Alkotmánya megalkotására adott jogalapot egy egyszeri jogi aktushoz, semmilyen más dokumentum megalkotására és/vagy elfogadásra nem, ezért:

az Alaptörvény érvénytelen, joghatás kiváltására nem alkalmas dokumentum.

2.2 Az Alaptörvény megalkotásakor megsértették a jogalkotási rendet

Ezeknek az érvénytelenségi okoknak igazából nincs jelentőségük, hiszen ha az országgyűlésnek nem volt felhatalmazása új alkotmány és/vagy alaptörvény megalkotására és elfogadására, akkor ebből a szempontból lényegtelen, hogy szabályosan vagy szabálytalanul alkották meg érvénytelenül. Csak azért járjuk körül ezeket az okokat, hogy rámutassunk arra, hogy az Alaptörvény akkor is érvénytelen lenne, ha az országgyűlésnek lett volna joga megalkotni és elfogadni.

2.2.1. Az Alaptörvényt nem a megalkotására felhatalmazott közhatalmi szerv alkotta meg

Fentebb (lásd 1. pont) már rámutattunk arra, hogy az alkotmányozó hatalom mind a népszuverenitás elve, mind pedig az Alkotmány alapján a nép, ennek megfelelően az országgyűlés nem rendelkezett felhatalmazással új alkotmány és/vagy alaptörvény megalkotására, és ilyen felhatalmazást saját magának jogérvényesen nem adhatott. Az Alaptörvényt tehát nem a megalkotására felhatalmazott közhatalmi szerv alkotta meg, ezért:

az Alaptörvény érvénytelen, joghatás kiváltására nem alkalmas dokumentum.

2.2.2. Eljárási hibák az Alaptörvény megalkotásakor

2.2.2.1. Az Alkotmány alkotmányellenes módosítása:

A Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (2010.07.04-ig hatályos szöveg)

24. § (5) Az új alkotmány előkészítésének részletes szabályairól szóló országgyűlési határozat elfogadásához az országgyűlési képviselők négyötödének szavazata szükséges.

Ezt a rendelkezést azonban az országgyűlési képviselők kétharmada 2010.07.05-i hatállyal törölte az Alkotmányból. Egy négyötödös többséggel elfogadott és ilyen többséget igénylő szabály kétharmados többséggel történő hatályon kívül helyezése önmagában is alkotmányos alapelveteket sért (Lásd: Fundamentum, 2011/1. 62. o.), mégpedig azért, mert ezzel az országgyűlés saját jogait bővítené egy Alkotmányban rögzített jog szűkítésével, amelyet nem tehet meg, hiszen ő csak eszköze a hatalomgyakorlásnak. Látható, hogy a képviselők még a korlátozott alkotmánymódosító jogkörükkel is visszaéltek.

2.2.2.2. A jogalkotás formai szabályainak figyelmen kívül hagyása:

Az Alaptörvényt minden előzetes egyeztetés nélkül, egyéni képviselői indítvány formájában, hatástanulmányok nélkül nyújtották be az Országgyűlés részére, amely így a törvényalkotás menetrendjét figyelmen kívül hagyva, a törvények formai követelményeit felrúgva, a bevezetéséhez szükséges elégséges időt nem biztosítva fogadta azt el. Az Alkotmánybíróság más törvények kapcsán mutatott rá arra, hogy ezek a megoldások összeegyeztethetetlenek a jogállamiság követelményeivel. Közülük akár csak egy is közjogi érvénytelenséget eredményezhet.

2.2.2.3. Érvénytelen módosítások végrehajtása a módosítások lezárása után

Az Országgyűlés a módosítások lezárása után, olyankor hajtott végre alapvető módosítást az Alaptörvény tartalmában, amikor erre már nem volt törvényes lehetőség.

Az Alaptörvény tehát az eljárási szabályok megsértése miatt akkor is érvénytelen, joghatás kiváltására nem alkalmas dokumentum lenne, ha az országgyűlésnek lett volna joga elfogadni.

2.3. Alkotmányellenesség:

1949. évi XX. törvény, A Magyar Köztársaság Alkotmánya

Záró rendelkezések

77. § (1) Az Alkotmány a Magyar Köztársaság alaptörvénye.

Mivel az Alkotmány 77. § szerint az Alkotmány egyben alaptörvény is, így az Alaptörvény alkotmányellenes is, ezért érvénytelen.

Az Alaptörvény tehát alkotmány ellenessége miatt is érvénytelen, joghatás kiváltására nem alkalmas dokumentum lenne, ha az országgyűlésnek lett volna joga elfogadni.

2.4. Saját magának ellentmondó tartalom:

Magyarország Alaptörvénye, Nemzeti Hitvallás

„Nem ismerjük el történeti alkotmányunk idegen megszállások miatt bekövetkezett felfüggesztését.”

„Nem ismerjük el az 1949. évi kommunista alkotmányt, mert egy zsarnoki uralom alapja volt, ezért kinyilvánítjuk érvénytelenségét.”

„Hazánk 1944. március tizenkilencedikén elveszített állami önrendelkezésének visszaálltát 1990. május másodikától, az első szabadon választott népképviselőt megalakulásától számítjuk. Ezt a napot tekintjük hazánk új demokráciája és alkotmányos rendje kezdetének.”

Magyarország Alaptörvénye

ALAPVETÉS

R) cikk

(3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

Az Alaptörvény szövege nem tartalmaz arra vonatkozó felsorolást sem, hogy pontosan mely törvények és jogszabályi rendelkezések alkotják a történeti alkotmányt. Taxatív felsorolás hiányában a történeti alkotmány egy meghatározhatatlan fogalom, biztosan beleértendő az Aranybulla, Werbőczy Tripartituma, az 1848. évi törvények vagy ezek egyes részei, de beletartozhat a kiegyezésről szóló 1867. évi XII. törvény-cikk is, illetve a felsorolást ki-ki tetszése szerint bővítheti. Ha pedig a Nemzeti Hitvallás nem ismeri el „történeti alkotmányunk idegen megszállások miatt bekövetkezett felfüggesztését”, és ha az alaptörvény Alapvetés című része R) cikkének (3) bekezdése értelmében „az Alaptörvény rendelkezéseit történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni”, akkor ez egyben azt is jelenti, hogy bárki hivatkozhat akár egy középkori jogszabályra is a bíróság előtt, ha úgy gondolja, hogy az a történeti alkotmány része.

Ezt tetézi, hogy az Alaptörvény Nemzeti Hitvallás című részében a jogalkotó először érvénytelenné nyilvánította azt a jogszabályt, vagyis az 1949. évi XX. törvényt, amelyre később, a záró rendelkezésekben az Alaptörvény megalkotására kapott saját felhatalmazását alapította. Az Alaptörvény ugyanis - teljességgel elhallgatva azt a tényt, hogy az 1949. évi XX. törvényt 1989-ben, annak érdekében, hogy az a kommunista diktatúra bukása után, a magyar nép végleges alkotmányának népszavazással történő elfogadásáig betölthesse az ideiglenes alkotmány szerepét, olyan átfogóan módosították, hogy szinte csak a száma maradt ugyanaz -, előbb kommunistának bélyegzi és érvénytelenné nyilvánítja azt az alkotmányt, amellyel később a saját létét igazolja. A skizofrén jog- és történelemszemlélet további, érthetetlen megnyilvánulásaként pedig a Nemzeti Hitvallás szövege „hazánk új demokráciája és alkotmányos rendje kezdetének, az állami önrendelés visszaálltának” időpontjaként nem 1989. október 23-át, a Magyar Népköztársaságot felváltó új állam, a Magyar Köztársaság kikiáltásának és ezen új állam ideiglenes alkotmánya hatályba lépésének napját jelöli meg, hanem az új alkotmányos rend kezdetét 1990. május másodikától, az első szabadon választott népképviselőt megalakulásától számítja, holott egy új állam egy új alkotmány hatályba lépésével jön létre, nem pedig azáltal, hogy új képviselők ülnek be a parlamentjébe.

2.5. A szerződés alanyainak, illetőleg a kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozat hiánya miatt az Alaptörvény, mint szerződés sem jött létre

„Alaptörvényünk jogrendünk alapja, szövetség a múlt, a jelen és a jövő magyarjai között.”

Szövetség, társadalmi szerződés létrejöttéhez szerződéskötés szükséges. A szerződés létrejöttéhez a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésére van szükség. Holt és még meg sem született személyekkel szerződést kötni azonban fizikailag lehetetlen, a népszavazás elmaradása miatt pedig – az Alaptörvényt elfogadó 262 országgyűlési képviselő kivételével - ennek a szerződésnek a megkötésével kapcsolatban a jelen magyarjai sem fejezték ki az akaratukat.

Továbbá, mivel az Alaptörvény nem definiálja, hogy kik „a magyar nemzet tagjai”, az sem állapítható meg, hogy kik lennének a szerződés lehetséges alanyai: az országban élő, magukat nem magyarnak valló nemzetiségek tagjai beletartoznak-e ebbe a körbe, illetve a határon túli, magyar állampolgársággal azonban nem rendelkező magyarok is részesei-e ennek a szerződésnek? A fentiek értelmében megállapítható, hogy **ez a szerződés a szerződés alanyainak meghatározatlansága, illetőleg a kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozat hiánya miatt egy színlelt szerződés, amely semmis.**

A semmisséghez kapcsolódó jogkövetkezmény: az érvénytelenség. A semmis szerződés érvénytelenségére bárki határidő nélkül hivatkozhat. A semmisség megállapításához külön eljárásra nincs szükség. Érvénytelen szerződés esetében a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet kell visszaállítani.

1959. évi IV. törvény a Polgári Törvénykönyvről

205. § (1) A szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre.

207. § (6) A színlelt szerződés semmis; ha pedig az más szerződést leplez, a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni.

234. § (1) A semmis szerződés érvénytelenségére - ha a törvény kivételt nem tesz - bárki határidő nélkül hivatkozhat. A semmisség megállapításához külön eljárásra nincs szükség.

237. § (1) Érvénytelen szerződés esetében a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet kell visszaállítani.

II. AZ ALAPTÖRVÉNY ÉRVÉNYTELENSÉGÉNEK JOGKÖVETKEZMÉNYEI

Egy illegális és illegitim alkotmányozási aktus nem eredményezhet sem jogfolytonosságot, sem jogutód államot, következésképp az országgyűlési képviselők által alkotmányellenesen létrehozni szándékolt új állam egy nemlétező jogi entitás, egy törvénytelen, SZERVEZETT MAGÁNHATALOM. A hatályos magyar alkotmány a Magyar Köztársaság Alkotmánya, a törvényes Magyar Állam pedig a Magyar Köztársaság.

A következmények levezetése előtt bizonyítanunk kell néhány alapvető jogi tényt: 1. az Alaptörvénnyel új államot akartak létrehozni, 2. a „Magyarország” nevű állam létrejötte esetén sem lenne a Magyar Állam, 3. a „Magyarország” nevű állam nem jött létre, tehát nem létezik, 4. az Alaptörvény a Magyar Állam hatályos jogrendjében nem létező jogszabály, 5. Az Alaptörvényt a Magyar Államban nem kell a megsemmisítéséig alkalmazni, 6. az Alaptörvény érvényessége, így a „Magyarország” nevű államnak létrejötte esetén is csak üres állam lehetne: nincs a) területe, b) népessége, c) jogrendje és d) intézményrendszere (köztársasági elnök, kormány, országgyűlés, önkormányzatok, hivatalok, stb), 7. 2012. január 1. óta minden jogszabály és közjogi aktus érvénytelen.

1. Az Alaptörvény célja egy megtévesztésként „Magyarország”-nak nevezett új, nem jogfolytonos állam létrehozása volt

A jogfolytonosságot megszakító szándékot bizonyítja:

1.) az Alaptörvény Nemzeti Hitvallás című részében a képviselők alábbi kinyilatkoztatása:

„NEM ISMERJÜK EL az 1949. évi kommunista "alkotmány" JOGFOLYTONOSSÁGÁT, amely egy zsarnoki uralom alapja volt, ezért kinyilvánítjuk annak érvénytelenségét.”

2.) „Magyarország Alaptörvényének átmeneti rendelkezései (2011. december 31.) - Magyar Közlöny 2011. évi 166. szám:

A KOMMUNISTA DIKTATÚRÁBÓL A DEMOKRÁCIÁBA VALÓ ÁTMENETRŐL

5. A kommunista diktatúra alatt elkövetett, a rendszer kiépítését és fenntartását célzó bűncselekmények üldözése nem volt lehetséges, amely lehetőség – a jogfolytonosságot megszakító alkotmányos fordulat híján – az első szabad választás után sem nyílt meg. Elmaradt a diktatúra vezetőinek felelősségre vonása, nemcsak jogi, de erkölcsi értelemben is. Az Alaptörvény hatálybalépésével lehetőség nyílik az igazság érvényesítésére.

31. cikk (1) Magyarország Alaptörvényének Átmeneti Rendelkezései (a továbbiakban: Átmeneti rendelkezések) 2012. január 1-jén lép hatályba.

(2) Az Átmeneti rendelkezéseket az Országgyűlés a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 19. § (3) bekezdés a) pontja és 24. § (3) bekezdése alapján, Magyarország Alaptörvénye Záró rendelkezések rész 3. pontjára tekintettel fogadja el. Az Átmeneti rendelkezések az Alaptörvény részét képezik.

Tehát azért nyílt volna az Alaptörvény által lehetőség az elkövetett bűnök üldözésére, mert az Alaptörvénnyel jogfolytonosságot megszakító fordulat következik be, VAGYIS AZ ALAPTÖRVÉNNYEL EGY ÚJ, NEM JOGFOLYTONOS ÁLLAMOT KÍVÁNTAK LÉTREHOZNI a kommunista bűnökre mint ürügyre hivatkozva, és a Magyarország Alaptörvényének Átmeneti Rendelkezéseinek 5. pontja minden kétséget kizáróan bizonyítja ennek a létrehozni kívánt államnak a magyar jogtól való elszakadását, valamint a megszálló és diktatórikus jellegét.

Ezzel bizonyítottuk, hogy az Alaptörvény érvényessége esetén egy új állam alaptörvénye lenne, vagyis új állam jött volna vele létre.

2. Ha létrejött volna a „Magyarország” nevű állam, akkor sem lenne a Magyar Állam

Az előbb bizonyítottuk, hogy az Alaptörvény érvényessége esetén sem a Magyar Állam alaptörvénye lett

volna, hanem egy új államé. Mivel azonban az Alaptörvény részeként deklarált „Magyarország Alaptörvényének átmeneti rendelkezései (2011. december 31.)” törvényben a jogfolytonosság megszakítását rögzítették úgy, hogy nem neveztek meg jogfolytonosságot egyetlen előző magyar állammal sem, ezért az Alaptörvénnyel létrehozni szándékozott új, egyetlen korábbi magyar állammal nem jogfolytonos, megtévesztésül „Magyarország”-nak nevezett állam nem a Magyar Állam, hanem egy idegen „magánállam”. Az így létrejött államot az Alaptörvény módosításával, vagy egy részének hatályon kívül helyezésével, utólag már nem lehet jogfolytonossá tenni, hiszen egy idegen, nem magyar állam létrehozásával a Magyar Állam (a Magyar Köztársaság) nem szűnik meg! Különösen nem lehet, egy idegen, nem magyar államban a Magyar Állam Alkotmányát hatályon kívül helyezni, mint azt megkísérelték az Alaptörvény 4. módosításának 26. a) pontjában.

Ezzel bizonyítottuk, hogy ha az Alaptörvény érvényes lenne, és létrejött volna a „Magyarország” nevű állam, az akkor sem lenne a Magyar Állam

3. A „Magyarország” nevű állam nem jött létre, tehát nem létezik

Az előzőekben bizonyítottuk, hogy az Alaptörvénnyel „Magyarország” névvel egy új államot akartak létrehozni, amelynek az Alaptörvény alapító okirata. Azt is bizonyítottuk, hogy az Alaptörvény érvénytelen, joghatás kiváltására nem alkalmas dokumentum. Ez a dokumentum az érvénytelen jogalapra való hivatkozás miatt nem csak közjogilag, de magánjogilag is érvénytelen, hamis okirat. Az érvénytelen alapító okirat joghatásának hiánya miatt a joghatás eredménye, vagyis a megtévesztésül „Magyarország”-nak nevezett, nem jogfolytonos új állam nem jött létre. Ha pedig nem jött létre, akkor nem is létezik.

Ezzel bizonyítottuk, hogy az Alaptörvény érvénytelensége következtében a „Magyarország” nevű állam nem jött létre, tehát ilyen állam nem létezik

4. Az Alaptörvény a Magyar Állam jogrendjében nem létező jogszabály!

Az előbbiekben bizonyítottuk, hogy az Alaptörvényt egy másik állam jogszabályaként akarták elfogadni, és még érvényessége esetén sem lehetne hatályos a Magyar Államban, mert a vele létrejövő új állam nem lenne a Magyar Állam.

a) Az Alaptörvény, lévén egy idegen állam jogszabálya, nem létezik a Magyar Államban, így abban nem lehet hatályos sem.

b) Mivel az Alaptörvény érvénytelen, így a megtévesztésül „Magyarország”-nak nevezett új állam nem jött létre. Egy nem létező állam jogszabálya nem lehet hatályos sehol, tehát a Magyar Államban sem.

c) Az Alaptörvény érvényessége esetén létrejövő új, megtévesztésül „Magyarország”-nak nevezett állam, lévén egy idegen (nem magyar) állam, a Magyar Állam területével és népességével jogszerűen nem bírhatna, ezért az Alaptörvénye a Magyar Állam területén nem bírna területi hatállyal, a magyar állampolgárok felett személyi hatállyal, ezáltal az Alaptörvény Magyar Államban nem létező jogszabály lenne akkor is, ha egyébként érvényes lenne.

Ezzel bizonyítottuk, hogy az Alaptörvény - érvényességétől függetlenül - nem létező jogszabály a Magyar Államban

5. Az Alaptörvényt, mint nem létező jogszabályt, nem kell és nem is lehet alkalmazni a Magyar Államban

Bizonyítottuk, hogy az Alaptörvény – érvényességétől függetlenül - nem létező jogszabály a Magyar Államban, így a Magyar Állam területén, és annak állampolgárai felett semmiképpen sem lehet hatályos, ezért annak érvénytelenségét nem szükséges arra jogosult szervnek megállapítani, és nem kell megsemmisítéséig hatályosnak tekinteni és alkalmazni, mivel egy nem létező jogszabály nem igényel megsemmisítést, egyszerűen figyelmen kívül kell hagyni.

6. Ha az Alaptörvény érvényes lenne, akkor a vele létrejövő a „Magyarország” nevű államban nem lenne törvényes államhatalom

Azt már fentebb bizonyítottuk, hogy a jogfolytonosság hiánya miatt a megtévesztésül „Magyarország”-nak nevezett állam létrejötte esetén sem lenne a Magyar Állam, így a Magyar Állam akkor is a Magyar Köztársaság lenne, mint ahogy most is az. Ebből következik, hogy ennek az idegen államnak nem lenne területe és népessége. Itt most azt bizonyítjuk, hogy intézmény rendszere sem.

Egy idegen állam az alapító okiratában nem rendelkezhet olyan dolgokról, ami nem az övé (tehát egy másik államé), erről csak nemzetközi szerződés (pl. Trianon), illetve az ENSZ döntése (pl. Koszovó esetében) rendelkezhetne jogszerűen. Tehát ha az Alaptörvényt érvényesen fogadták volna el, és a megtévesztésül „Magyarország”-nak nevezett állam létrejött volna, akkor semmis az Alaptörvény minden olyan része, amely a Magyar Állam (mint szuverén állam) bármilyen entitásáról rendelkezik, vagyis semmis a területre és az állampolgárokra, állami vagyponra, stb. vonatkozó rendelkezések mellett minden olyan rendelkezés is, amely a Magyar Állam jogi entitásaira, választott szerveire, tisztségeire, és működő intézményeire vonatkozik.

Nem lehet tehát 2012. január 1-től a Magyar Állam köztársasági elnöke, kormánya, országgyűlése, önkormányzatai, Alkotmánybírósága, rendőrsége, honvédsége, és semmilyen állami hatósága, stb. NEM LEHET az új, nem jogfolytonos, tehát idegen, megtévesztésül „Magyarország”-nak nevezett állam megfelelő jogi entitása! Ennek folyománya, hogy ha létrejött volna a „Magyarország” nevű új, nem jogfolytonos (nem magyar) állam, akkor törvényes jogalkotók híján a ebben az államban sincs létező jogszabály és érvényes közjogi aktus 2012. január 1 óta.

Ugyanígy semmis tehát az Alaptörvény összes módosítása és mivel semmis pl. Magyar Állam Alkotmánybíróságának, az új államban jogutód szervként való deklarálása, így az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvényre, és minden más, az idegen államban (jogalkotók híján) meg sem született, a Magyar Államban meg eleve nem létező jogszabály vagy annak részeire vonatkozó 2011. december 31. utáni összes rendelkezése, így a jogfolytonosság megszakítására vonatkozó átmeneti rendelkezés utólagos hatályon kívül helyezése is.

Bizonyítottuk, hogy ha az Alaptörvényt érvényesnek tekintenénk, és a „Magyarország” nevű államot létezőnek, akkor ebben az államban kezdettől fogva és ma sem létezne jog szerint köztársasági elnök, kormány, országgyűlés, Alkotmánybíróság, ügyészség, bíróság, rendőrség, honvédség, stb., stb.

Bizonyítottuk, hogy az Alaptörvény érvényessége esetén a vele létrejövő „Magyarország” nevű állam egy jogos terület, népesség, és intézményrendszer nélküli üres állam lenne.

7. 2012. január 1. óta minden jogszabály, és közjogi aktus érvénytelen

2012. január 1. óta a Magyar Állam választott tisztségviselői (köztársasági elnök, kormány, országgyűlés, polgármesterek, önkormányzatok, Alkotmánybíróság, ...) egy megtévesztésül „Magyarország” fedőnév alatt működtetett, a magyar állam látszatát keltő és fenntartó szervezett magánhatalom „tisztségviselőiként” tevékenykednek, így a Magyar Államban semmilyen jogszabályt nem alkottak, és semmilyen közjogi aktust nem hajtottak végre. Ezért a Magyar Államban minden 2012. január 1. óta született a Magyar Közlöny feletti uralom felhasználásával megjelentetett, jogszabály látszatát keltő dokumentum a Magyar Államban nem született meg, nem lett kihirdetve, és nem is lépett hatályba, tehát ezek a (hamis) jogszabályok és (hamis) jogi aktusok de facto érvénytelenek, joghatás kiváltására nem alkalmasak, de jure pedig nem is léteznek a Magyar Államban. 2014-ben minden választott testület mandátuma lejárt, így azóta a Magyar Államnak nincs törvényes köztársasági elnöke, kormánya, országgyűlése, polgármesterei, önkormányzatai.

Ugyanakkor, ha valaki az Alaptörvényt érvényesnek tekintené, szembesülnie kellene azzal a jogi ténnyel, amit a 6. pontban bizonyítottunk, hogy hiába fogadná el a megtévesztésül „Magyarország”-nak nevezett államot létezőnek, mert annak soha nem voltak és a mai napig sem lennének törvényes jogalkotó szervei, mivel létrejötte esetén is 2012. január 1. óta törvényes jogalkotók nélküli (egyébként is üres) állam lenne (lásd 6. pont), így 2013-ban érvényes választási törvényt sem alkothattak volna, és 2014-ben érvényes „választásokat” sem tarthattak volna. Ennek folyományaként ennek az „államnak” a nevében elfogadott

minden (hamis) jogszabály, és megvalósított minden (hamis) jogügylet létezése esetén is de facto érvénytelen lenne, de jure pedig nem is létezne.

Bizonyítottuk, hogy 2012. január 1. óta minden jogszabály, és más jogi aktus de facto érvénytelen, joghatás kiváltására nem alkalmas, de jure pedig nem is létezik, függetlenül attól, hogy az Alaptörvény érvényes-e vagy sem.

8. Az Alaptörvény érvénytelenségének jogkövetkezményei (a teljesség igénye nélkül):

- nincsenek országgyűlési képviselők, nincs Kormány, nincsenek közjogi méltóságok, minden kinevezés érvénytelen, nincsenek önkormányzatok sem,
- minden, 2011. december 31. után elfogadott jogszabály és jogszabály-módosítás érvénytelen,
- minden, 2011. december 31. utáni, állami nyilvántartásba vételhez kötött jogi aktus érvénytelen (pl. cégalapítások, társadalmi szervezetek létrehozása)
- minden, 2011. december 31. utáni, a Magyarország nevű állam vagy valamely szerve által kötött jogügylet érvénytelen,
- minden, 2011. december 31. utáni, olyan jogügylet is teljesen vagy részben érvénytelen, amelyek ezek alapján a jogszabályok alapján születtek: házasságkötések, válások, államilag elismert iskolai végzettségek megszerzése, végrehajtások, szerződések, tulajdonszerzések, stb.,
- minden, 2011. december 31. utáni, a Magyarország nevű nem létező állam valamely szerve részére teljesített befizetés alaptalanul történt, illetve az állam valamely szerve által teljesített kifizetés is jogszerűtlen volt,
- minden, 2011. december 31. után meghozott bírósági ítélet, hatósági határozat érvénytelen,
- minden, 2011. december 31. után megkötött nemzetközi szerződés érvénytelen,
- ez az „Magyarország” nevű nem létező állam nem tagja az ENSZ-nek, az Európai Uniónak, a NATO-nak, illetve semmilyen nemzetközi szervezetnek, melyeknek továbbra is a Magyar Köztársaság a tagja

9. A joghatóság és az alkalmazandó jog

9.1 Az állami intézmények jogállása:

- Azok az állami intézmények látszatát keltő szervezetek (pl. Kúria, Alkotmányvédelmi Hivatal, Önkormányzati Rendészeti Igazgatóság, stb), amelyek 2011. december 31. után jöttek létre, a Magyar Államban de facto törvénytelenül működnek, de jure pedig nem is léteznek. Az ott tevékenykedők törvénytelenül gyakorolnak közhatalmat. Ezeket az intézményeket jog szerint meg kell szüntetni, a személyi állományát fel kell oszlatni.
- Azok a szervek, amelyek választott testületként működnek, 2012. január 1. és a mandátumuk lejártá között a Magyar Államban létező testületek voltak, de törvénytelenül, nem a Magyar Államban és nem a Magyar Állam jogrendje szerint, hanem azt folyamatosan megsértve és számos bűncselekményt megvalósítva működtek. Mandátumuk lejártá után, 2014. április 6. óta (kormány, országgyűlés), illetve 2014. októbere óta (önkormányzatok) nem is létező testületek a Magyar Államban, hiszen 2010 óta a Magyar Államban nem volt törvényes választás. Ezeket a testületeket jog szerint fel kell oszlatni.
- Azok az állami intézmények, amelyek 2011. december 31.-én léteztek a Magyar Államban, ma is a Magyar Állam intézményei. Mindegyiknek kötelessége a Magyar Állam jogrendje szerint működni, ellenkező esetben nincs eljárási jogköre. Az olyan vezetőknek, akiket 2011. december 31. után neveztek ki, a kinevezésük érvénytelen, aláírási joguk nincs, őket egyszerűen el kell bocsátani.

Mivel ez nem történt meg, ehelyett **ezek az intézmények** (a teljesség igénye nélkül: az összes választott testület (beleértve az önkormányzatokat is), minisztériumok és azok intézményei, közjegyzők, ügyészségek, bíróságok, végrehajtók, kormányhivatalok, földhivatalok, rendőrség, TEK, stb.) egy szervezett magánhatalom

szolgáltatásban tevékenykednek és törvénytelenül, a Magyar Államban nem létező hamis jogszabályok alapján és/vagy azt követve és a magyar állampolgárokra rákényszerítve törvénytelenül gyakorolnak közhatalmat, így jelenleg egyetlen közjogi intézmény sem rendelkezik joghatósággal a Magyar Államban.

9.2 A közjogi helyzet

Államcsíny: az alkotmány kijátszása, az államhatalom birtokosának olyan aktusa, mely az uralmi formának jogtalan megváltoztatását célozza, illetőleg eredményezi." - Pallas Nagylexikon

"Az államcsíny (franciául coup d'état) során a hatalomátvételt a politikai elit egy része hajtja végre, a rendelkezésére álló politikai eszközökkel, vagyis alkotmányos eszközökkel felszámolja magát az alkotmányosságot és magához ragadja a hatalmat." - Wikipedia

Puccs: A puccs a szélesebb néptömegek által nem támogatott, a hatalom erőszakos megragadására irányuló tevékenység, amely előre kitervelt módon történik meg. Azonban az erőszak nem csak fegyveres erőszakként értelmezhető, hanem jogi erőszakként is, mert a népfelség akaratával ellentétesen, vagy nép által nem támogatott módon (pl. népszavazás elmaradásával) valósítják meg.

A fenti fogalom meghatározások alapján kijelenthető, hogy az államhatalom birtokában 2012. január 1.-én 262 képviselő a puccs bizonyos jegyeit is magába foglaló államcsínnyt hajtott végre, létrehozott egy szervezett magánhatalmat, amelyben részt vett a köztársasági elnök, a kormány, az országgyűlés, és az összes parlamenti párt, majd a teljesen „bekebelezett” államapparátus, az államcsínnyt a háttérből irányítók kezében levő média, és a kollaboráns „ellenzéki” pártok támogatásával képes azt a látszatot kelteni és fenntartani, mintha ez a szervezett magánhatalom a törvényes magyar állam lenne.

Mivel azonban az államcsíny nem alkotmányos keretek közt történt, hanem az alkotmány semmibe vételével, tehát az alkotmányos rend törvénytelen megváltoztatásának kísérletével, így azt, hogy az Alaptörvényt elfogadó országgyűlési képviselők által teremtett közjogi állapot milyen helyzetnek felel meg, az alábbi idézet érzékelteti:

„Ha a legalitást és a legitimitást kombináljuk, négy lehetőséget kapunk az alkotmányos szakadási pontok leírására: a változás lehet a) legális-legitim, b) legális-illegitim, c) illegális-legitim, vagy d) illegális-illegitim (a legalitást a szakadás pillanatára értjük, vagyis az a korábbi rend szerinti legalitást jelenti). Hogy a fogalompáros által kialakítható négy negyed között milyen különbségek vannak, könnyen belátható, ha egy-egy empirikus példát adunk rájuk, a fentiek sorrendjében (és köznyelvi szóhasználatl): a) kiegyezéssel hatalomváltás, b) államcsíny, c) forradalom és d) idegen megszállás.” (Varga Zs. András: Alkotmányunk értékei. A fogalmi keretek. In: Iustum Aequum Salutare. V. 2009/1. 96. o.)

Ne feledjük azt sem, hogy az Alaptörvénnyel egy idegen (nem magyar) államot akartak létrehozni, és de facto ezt az idegen (nem létező) államot működtetik a törvényes Magyar Állam intézményein keresztül, vagyis a Magyar Állam egy idegen szervezet megszállása alatt, tehát idegen megszállás alatt áll.

A fentiek alapján ez a szervezett magánhatalom, amely megszállta a Magyar Államot (a Magyar Köztársaságot) idegen megszálló hatalomnak minősül, ezért vele szemben való fellépés minden állampolgár alkotmányos kötelessége.

Kelt, 2017. október 23.

Forrás:

* Jogi állásfoglalás az Alaptörvény érvénytelensége és annak következményei tárgyában (2016. október 23)

* Jogszabályok